

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

FÖRSAMLINGENS ÖVERLEVNADSSTRATEGI: UPPBYGGELSE OCH BARMHÄRTIGHET

Judas brev 20-23 • Predikan i G8B 2021-07-04 • Johnny Lithell

INLEDNING

Nu är det ungefär en månad sen vi tittade på Judas brev. Vi är i slutet av brevet och min förhoppning är att vi ska kunna ta oss igenom det som återstår i två predikningar, så att vi avslutar genomgången av Judas nästa vecka med att titta på den fantastiska lovprisningen som avslutar brevet.

Men idag ska vi titta på verserna 20-23. Vi har tidigare sett i brevet hur Judas, som var Jesu biologiske bror, hur han säger att han först hade tänkt att skriva ett uppmuntrande brev om deras gemensamma frälsning, men han fann det nödvändigt att istället skriva och mana församlingen till kamp för den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga. Och varför då? Jo, för att Judas har fått veta att "vissa personer" har nästlat sig in i församlingen – personer som säger sig vara kristna och som allt att döma kan visa upp delar av ett kristet liv, men som inte är födda på nytt. Och dessa personer är på väg att orsaka församlingens undergång; de förvränger Guds nåd och drar bort de heliga från den sanna tron.

Det är alltså ett brev som handlar om kamp. Och Judas ägnar den större delen av brevet åt att hjälpa församlingen att urskilja hur de ska känna igen dessa falska bröder. Så kampen som sker i Judas brev är en intern kamp; det är en kamp för församlingens överlevnad.

Förra gången tittade vi på verserna 17-19 och där noterade vi att det sker en vändning i texten. Där vänder sig Judas till församlingen och säger "men ni, mina älskade." Så sa han i brevets inledning, i den tredje versen, men sen dess har han bara pratat om dessa falska bröder. Men nu kommer han alltså tillbaka till församlingen och ger instruktioner för hur församlingen ska kunna överleva. Jag kallade förra predikan för "församlingens överlevnadsstrategi" och då, i vers 17-19 såg vi att Judas uppmanar dem att komma ihåg att det här är förutsagt av Jesu apostlar. Det är alltså ingen överraskning att dessa falska bröder skulle dyka upp. Men nu gäller det för församlingen att vakna upp och förstå att det faktiskt händer.

Idag ska vi titta på de två andra överlevnadsstrategier som Judas ger. Han säger dels i vers 20 att de ska "bygga upp [sig] själva" och sedan uppmanar han församlingen i vers 22 att de ska vara barmhärtiga. Så vi har två övergripande punkter om uppbyggelse och barmhärtighet som vi ska titta närmare på och försöka förstå vad det är han uppmanar församlingen att göra.

I. BYGG UPP ER SJÄLVA

Så, låt oss gå in i den första punkten och läsa vers 20 igen,

Judasbrevet 20 (SFB-15)

²⁰Men ni, mina älskade, ska bygga upp er själva på er allra heligaste tro och be i den helige Ande.

1. På er allra heligaste tro

Han börjar med att säga att de ska bygga upp sig själva på deras allra heligaste tro. Varför är det så viktigt? Därför att den kamp som Judas talar om är väldigt mycket en kamp som kräver urskillning. Det kräver förmågan att urskilja det som är gott och rent från det som försöker likna det som och gott och rent. För att överleva i den här kampen behöver vi vara starka i tron.

Judas säger inte att vi ska vara starka i tron i meningen att vi ska tro starkt. Det betyder inte att vi måste ha en stark tro. Nej, han menar att vi ska bygga upp oss själva genom att hålla fast vid den objektiva tron, det vill säga, vid den lära, den tro som en gång för alla har överlämnats åt de heliga. Vi ska vara starka i vår förståelse av sanningen. Det är den överlevnadsstrategi som Judas ger.

Samma uppmaning återkommer på flera ställen i Nya testamentet, men ett särskilt intressant sammanhang tycker jag finns i Andra Korinthierbrevet 11. Där säger Paulus i den första versen, ”jag hoppas ni kan stå ut med lite dårskap från min sida”. Det är som att han säger ”jag förstår att det kan kännas som att jag upprepar mig och att det kan kännas som att jag verkar överdrivet allvarlig, men jag hoppas att ni kan stå ut med lite till.” Och varför? Vers 2 – ”jag har trolovat er med en enda man, Kristus, och vill föra fram en ren jungfru till honom.” Det vill säga, ”jag har satt er på en riktning och jag måste göra allt jag kan för att försäkra mig om att ni fortsätter på den vägen.”

”Men”, fortsätter Paulus, och här kommer vi till vad han är orolig för, ”men jag är rädd att liksom ormen med sin list förledde Eva, så kan också era sinnen förföras och vändas bort från den uppriktiga och rena troheten mot Kristus.” Eller mer ordagrant, ”bort från den enkla och rena troheten mot Kristus”. Paulus har alltså börjat att lägga en solid grund på sanningen, men nu är han rädd att församlingen förleds; att den förförs och förs bort från den enkla och rena trohet de haft från början.

Sedan fortsätter han att förklara varför han tänker så. Han säger i vers 4,

2 Korinthierbrevet 11:4 (SFB-15)

⁴För om någon kommer och predikar en annan Jesus än den vi har predikat, eller om ni tar emot en annan ande eller ett annat evangelium än det ni tidigare tagit emot, då accepterar ni det gärna.

Han säger alltså att han är orolig att de är alldeles för toleranta. Han skulle önska att de vore mindre toleranta mot dem som vill leda dem vilse. Om de ser varningstecken så verkar de inte ta dem på allvar. Det är precis som att de inte förstår situationens allvar. Genom att bortse från alla varningstecken och genom att tolerera synden mitt ibland dem håller de på att ledas vilse; de håller på att förföras bort från den enkla och rena troheten till Kristus.

Det här är en pastors hjärta. Jag vill inte att ni ska vara naiva. Jag vill att ni ska förstå vad som ligger i vågskålen. Ni måste förstå att synd dödar församlingar och att vi därför måste ha förmåga att känna igen den och sedan att kämpa mot den.

Vi lever i en tid då vi får lära oss om och om igen att vi måste vara toleranta. Det är en ironisk tolerans vi uppmanas till av samhället eftersom det är en tolerans som bara går åt ett håll, men inte desto mindre är det en värdering som också den kristna kyrkan har adopterat.

Vilket är ännu mer ironiskt eftersom kyrkan har förkunnat Guds nåd i två tusen år, att vi är frälsta och älskade trots vad vi är, trots vårt uppror och vår syndiga natur och accepterade in i Guds familj på grund av vad Kristus gjort för oss. Det är all tolerans vi någonsin behöver – den är ofattbar och den föräldrar hela livet. Den skär rakt igenom alla kulturella gränser och kännetecken och placerar vårt värde i hur Gud ser på oss, inte i hur vi ser på varandra.

Men den tolerans vi uppmanas till nu och som har letat sig in i kyrkan är en tolerans som påstår att alla utsagor, oavsett hur bisarra de är, är lika mycket värda och ska tas på lika stort allvar. Det är en tolerans som gör våld på vad vi alla vet, nämligen att sanningen är objektiv. Det är dårskap. Att leva i strid med sanningen är detsamma som att leva i villfarelse, vilket kommer att sluta med fördärv.

Men där är vi alltså idag. Vi lever med en kyrka som förlorat sin vilja att urskilja sanning från lögn och som gärna accepterar vilka bisarra påståenden som helst, precis som Paulus oroar sig för i Andra Korinthierbrevet 11. Huvudsaken är att alla är snälla och glada.

I kontrast föreställer jag mig Paulus som berättar i Apostlagärningarnas 20:e kapitel hur han undervisat församlingen i Efesos och dag och natt under tre år förmanat var och en av dem under tårar. För han visste att rovlystna vargar skulle tränga in i församlingen. Han visste att de här sakerna innebar liv eller död för församlingen.

Så, när vi ändå är i Apg 20, vad gjorde Paulus till sist med församlingen i Efesos? Han säger i vers 32,

Apostlagärningarna 20:32 (SFB-15)

»Och nu överlämnar jag er åt Gud och hans nåderika ord, som har makt att bygga upp er och ge er arvet bland alla som helgats.

Lägg märke till att det är Guds nåderika ord som bygger upp. Så om församlingen ska bygga upp sig själv, som Judas säger, så är det genom Guds ord.

Men Judas talar inte bara om Guds ord, även om allt förstås bygger på Guds ord. Judas talar om att församlingen ska bygga upp sig på sin allra heligaste tro. Och när vi talar om det i sammanhanget av att lära sig urskillning blir det ännu tydligare att det handlar om dogmatik. Det handlar om att lära sig vad den kristna tron är—att kunna förklara vad Gud är, vad Jesus är, vad människan är, vad vår frälsning är, och så vidare. Det är av den anledningen som man genom kyrkans historia har hållit fram två formativa praktiker: både bibelläsning och katekesundervisning. Man har träffats och läst Bibeln tillsammans i olika former av bibelstudier och man har predikat bibelutläggande predikningar i söndagens gudstjänster. Men parallellt med det har man också undervisat systematiskt vad den kristna tron är med hjälp av katekeser, det vill säga, men hjälp av kärnfulla sammanfattningar av olika kristna läror. Och det säger sig självt, förstås, att om man är välorienterad i vad den kristna tron är så är man också bättre utrustad att avslöja främmande läror som vill leda församlingen vilse.

Så, det första Judas säger i den tjugonde versen är att vi ska bygga upp oss själva genom att hålla fast vid Guds ord och vara starka i vår förståelse av vad den kristna tron handlar om.

2. Be i den helige Ande

Nästa sak han säger är att vi ska be i den helige Ande. Det innebär att när vi lär oss saker, när vi blir starkare i vår förståelse av vad vi tror på så tar det inte bort vårt beroende av Guds Andes kraft och vägledning i våra liv. När Judas talar om att vi ska be i den helige Ande

handlar det inte om några särskilda tekniker utan handlar helt enkelt om att vi ber i enlighet med Guds vilja. Vi ber med ord som vi hämtar från Bibeln, som är Guds eget ord.

Ett regelbundet och hälsosamt böneliv är ett kännetecken på ett hälsosamt kristet liv. Puritanen Matthew Henry sa att ”de som lever utan bön lever utan Gud i den här världen.” Om du visar mig en kristen som lever med lite bön så kan jag visa dig en kristen som är mycket sårbar och mottaglig för falska bröders inflytande. Men om vi lever ett liv som präglas av bön så lever vi i dagligt beroende av Gud och hans kraft och nåd. Det är ett liv som kännetecknas av vårt behov av honom, vilket också gör oss bättre rustade för den kamp som Judas talar om.

3. Håll er kvar i Guds kärlek

Sedan kommer vi till den 21:a versen där Judas fortsätter,

Judasbrevet 21 (SFB-15)

²¹Håll er kvar i Guds kärlek, medan ni väntar på att vår Herre Jesus Kristus i sin barmhärtighet ska ge er evigt liv.

Han säger ”håll er kvar i Guds kärlek”. Vad menar han med det? Säger inte Romarbrevet 8:38 att inget kan skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus? Jovisst. Så vad menar han då?

När Judas säger att vi ska hålla oss kvar i Guds kärlek handlar det om att vi ska vara noga med att leva ett liv enligt Guds vilja. Det handlar alltså att vi har ett förhållningssätt där vi vill att så mycket av våra liv som möjligt ska präglas av honom. När man kommer i kontakt med falska bröder som är stora i orden och talar vanvördigt och upproriskt är det lätt att man blir avtrubbad och tycker att det kanske inte är så farligt. Men Judas säger, ”nej, håll er kvar i Guds kärlek. Håll er kvar där ni vet att era liv är en väldoft inför honom.”

I Johannesevangeliets 15:e kapitel säger Jesus i den nionde versen,

Johannesevangeliet 15:9-10 (SFB-15)

⁹Så som Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Bli kvar i min kärlek. ¹⁰Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, liksom jag har hållit min Fars bud och är kvar i hans kärlek.

Att bli kvar i Kristi kärlek är att hålla hans bud. Att följa honom i allt utan kompromiss. Att hålla fast i det vi vet är rätt. Att fortsätta kämpa även mot de saker som kan tyckas vara små och oskyldiga synder. Att aldrig vänja sig vid dem utan fortsätta att be om Guds hjälp att övervinna dem.

Men det verkar också finnas ett element av glädje här. Att hålla sig kvar i Guds kärlek tror jag också handlar om att njuta av honom och glädjas i honom. Att förundras över storheten i hans kärlek. När Nehemja ledde arbetet att återuppbygga Jerusalems murar efter att folket varit bortförda i Babylon i 70 år var det ett mödosamt arbete eftersom de levde under ständiga hot. De arbetade med mursleven i ena handen och med svärdet i den andra. Det var ett arbete som präglades av kamp. Men när muren äntligen var färdigbyggd hade de en stor fest och de läste Guds lag, vilket gjorde dem bedrövade eftersom den avslöjade deras liv. Men Nehemja uppmanade dem att inte vara bedrövade, för glädje i Herren är deras styrka (Neh 8:10).

Att vara glad i Gud är en del av församlingens överlevnadsstrategi. För vad finns det att erbjuda den som har Guds glädje? Vad finns det att erbjuda den som adopterats in i Guds familj och gjorts till medarvinge av allt som tillhör Kristus? Att få del av Kristi liv, Kristi

rättfärdighet, ära och härlighet. Vad kan man ge den som redan har allt? Den som har Guds glädje är mycket mindre benägen att förledas och förföras av tomma löften och främmande läror.

Så Judas uppmanar församlingen att bygga upp sig själv på sin allra heligaste tro, att be i den helige Ande och att hålla sig kvar i Guds kärlek.

4. Vänta på Herren Jesus

Sedan fortsätter han att säga att den ska hålla sig kvar i Guds kärlek *medan ni väntar på att vår Herre Jesus Kristus i sin barmhärtighet ska ge er evigt liv*. Här har vi alltså en fjärde underpunkt, nämligen att vänta, eller vänta *ivrigt*, som det också skulle kunna översättas. Att leva sitt liv i ljuset av evigheten, att leva med ett hopp som sträcker sig framåt. Att veta att livet inte alls är meningslöst, att det inte alls bara börjar med mörker och slutar med mörker, utan att det finns en tydligt riktning. Det finns ett mål, och det målet ger mening och riktning åt allt här och nu.

Hoppet ger vårt liv riktning. Det ger livet ett mål och ett syfte. Det ger en visshet att inget jag möter nu, varken änglar eller furstar, kan rubba en millimeter på den dagen då Kristus ska komma tillbaka och hålla dom och jag ska få ta emot större barmhärtighet än som någonsin kan beskrivas eller ens föreställas. Han har gjort mig till sin. Han ska kalla mig in i sin glädje. Inte på grund av något jag åstadkommit utan bara på grund av hans oändliga godhet.

Därför behöver jag inte rubbas av de tillfälliga omständigheter som verkar så stora i mitt liv just nu. Hela livet är en vindfläkt som är över i ett andetag.

Psaltaren 103:15-17 (SFB-15)

¹⁵Människans dagar är som gräset,
hon blomstrar som blomman
på ängen.

¹⁶Vinden sveper fram över den
och den är borta, dess plats minns den inte mer.

¹⁷Men Herrens nåd varar från evighet till evighet
över dem som [fruktar] honom.

Alla de lidanden som påverkar mig så djupt just nu kommer bara vara ett märkligt minne i en evighet av glädje.

När vi lever i hoppet förlängs perspektivet och vi blir mindre mottagliga för frestelser och villfarelser. Att leva i hoppet, i väntan på att vår Herre Jesus Kristus i sin barmhärtighet ska ge oss evigt liv, är en disciplin som rustar oss för andlig kamp.

Så här har vi fyra aspekter av uppbyggelse som rustar oss för andlig kamp: att (1) växa och bli starka i vår förståelse av sanningen, främst genom en systematisk förståelse av vår kristna tro, att (2) genom bönen leva i daglig förtröstan på Guds vägledning och kraft, att (3) hålla oss kvar i Guds kärlek genom att leva i hans glädje och hålla hans bud och inte bli avtrubbade och vilseledda av synden och genom att (4) leva i ljuset av evighetens hopp.

Fyra fantastiska och grundläggande uppmaningar. Jag vill gärna uppmuntra dig att fundera på om det finns någon av dessa där du ser ett särskilt behov att växa – eller snarare, fundera på vilken eller vilka av dessa du har som störst behov att växa i. När du har funderat på det, tala med någon om det. Du kan tala med någon av oss äldste om det finns undervisning du ser ett behov av, men du kan också tala med en broder eller syster i församlingen så att ni kan hjälpa varandra.

II. VISA BARMHÄRTIGHET

Då går vi vidare till nästa punkt och tittar på verserna 22-23. Här ger Judas en tredje uppmaning, en tredje överlevnadsstrategi. Den första är alltså i vers 17 och handlar om att vi ska komma ihåg att det här var förutsagt, att Gud inte är förvånad eller förbryllad av att församlingen håller på att ledas vilse. Den andra var i vers 20-21 om att församlingen ska bygga upp sig själv på de fyra sätt vi just hört, och nu kommer vi till en tredje uppmaning om att visa barmhärtighet.

Logiken är tydlig: vi som fått ta emot den största tänkbara barmhärtighet genom att vi utan att ha förtjänat det får del av Jesu rättfärdighet och hans eviga liv, vi borde ha mycket barmhärtighet att ge till den som behöver.

Frågan är hur vi bäst är barmhärtiga mot den som behöver. Hur älskar vi varandra bäst? Judas ger ett raffinerat svar där han ger oss tre kategorier av människor som har drabbats på olika sätt av de falska bröder som splittrat församlingen.

1. De förvirrade

Den första kategorin han nämner är de förvirrade. Det är de som tvivlar. Det är de personer som blivit influerade av de falska bröderna, som säkert har blivit vänner med dem och som tycker att de haft flera goda poänger, samtidigt som de inte svalt allt de har sagt. De är förvirrade. De tvivlar och har svårt att veta vad de ska tro. Dessa säger Judas att församlingen ska vara barmhärtiga mot.

Det är en tanke som återkommer i Nya testamentet. I Första Thessalonikerbrevet 5:14 säger Paulus att vi ska ta hand om de svaga. I Andra Timotheosbrevet 3:6 talar han om falska lärare som smyger sig in i hemmen och snärjer svaga kvinnor som är tyngda av synder och drivna av många slags begär. Men det är inte de svaga som är problemet, vi har alla olika svagheter. I det här fallet tycks det handla om personer som inte kunnat stå emot falska läror eller som blivit uppsvepta i en stark personlighet utan att kunna stå emot.

Problemet är de falska lärarna, eller de falska lärorna. De nästlar sig in i församlingen. Det kan vara personer eller böcker, eller någon annan form av undervisning, och de söker upp de som är benägna att lyssna. De drar människor till sig och så sår de ut misstankar och förvirring och splittring. Det är dessa som Judas uppmanar oss att kämpa mot. Men mot de som blivit förvirrade och delvis förförda säger han att vi ska hantera mjukt och barmhärtigt. De behöver få veta sanningen.

2. De duperade

Den andra gruppen är de som duperats. De har gått längre i villfarelsen och blivit förförda. Om dessa säger Judas att vi ska ”rädda genom att rycka dem ur elden.” Man hör att det är en betydligt mer handfast behandling. Det här är de personer som anammat de falska brödernas tankar och själva börjat föra dem vidare i församlingen.

Judas använder återigen en mycket stark bild där han talar om att de redan finns i helvetets eld. Här handlar det inte om en mjuk behandling, här handlar barmhärtigheten om att kasta in sin egen hand i elden och ta ett fast tag om personen och rycka honom ut ur den eld som annars kommer att bli hans eviga fördärv.

Det grekiska ordet för ”att rycka” talar om våld. Det är att gripa tag i eller plundra eller attackera eller att rycka bort. Det är alltså inte ett mjukt förhållningssätt utan ett mycket bestämt förhållningssätt. Det handlar om att inte på något sätt acceptera de tankar som de anammat, men vi kan ändå urskilja att de är offer. Det är inte tankar som kommit från dem själva och vi tror och hoppas att det går att vinna tillbaka dem, men vi gör det i en allvarlig räddningsoperation.

I Amos 4:11 använder Gud bilden av Israel som en brand, ett brinnande vedträ som han ryckt ur elden och räddat från undergång. Men de vände ändå inte tillbaka till honom. Så vi vet inte om vår räddningsoperation kommer att lyckas. Men när de falska bröderna är borta behöver vi vara barmhärtiga genom att rycka vissa ur elden och liksom skaka liv i dem och hoppas att de likt den förlorade sonen kommer till sig själva och ser sig själva med nya ögon.

Så vi behöver vara barmhärtiga på två olika sätt mot personer som finns i församlingen och som på olika sätt tagit intryck av de falska bröderna som orsakat sår och splittring.

3. De övertygade

Den tredje kategorin Judas talar om är de som är övertygade. Här handlar barmhärtigheten snarare om att inte ha med dem att göra. Dessa personer måste ställas utanför församlingens gemenskap eftersom deras inflytande orsakar skada i församlingen. De har anammat villfarelsen till en sådan grad att de har helt gjort den till sin egen. De har blivit villfarelsens apostlar.

Därför säger Judas att vi ska avsky till och med deras kläder som är nersmutsade av köttet. Här finns en hel del att säga för att förstå vad det är han talar om.

Rent språkligt talas det om underkläder. Det finns två olika ord som används om kläderna i antiken. Dels har vi manteln, det vill säga den yttre klädnaden, och dels hade vi tunikan som man bar närmast kroppen. Här talar Judas om tunikan, det vill säga underkläderna. Varför är det viktigt? Jo, för att han talar om att den orenas av köttet. Den orenas av kroppsliga funktioner – av avföring eller menstruationsblod – det vill säga, av sådant som vi helst håller för oss själva. Lägg till det i ett judiskt sammanhang där man inte bara tyckte att sånt var äckligt och anstötligt i allmänhet utan även rituellt orent så ger det en uppfattning om hur stark bilden är. Han säger att vi ska hata det eller avsky det.

Varför? Ja, för att synd dödar församlingar. Det är ju den här kampen han manar församlingen att vakna upp inför. Det är så här Gud ser på synden. Den är vedervärdig och vidrig och en styggelse.

Dessutom smittar den. I den här genomgången av Judas brev har jag flera gånger nämnt församlingarna som Jesus skriver till i Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel. Nu är det dags igen. Ni minns församlingen i Sardes i Uppenbarelseboken 3. Jesus säger om den församlingen att den har namn om sig att den lever men den är död (Upp 3:1). Hur dog den? Genom smitta. I den fjärde versen säger Jesus ”men du har några få i Sardes som inte har smutsat ner sina kläder och de ska få vandra med mig i vita kläder, för de är värdiga.” Problemet var att nästan alla drogs med i villfarelsen och smutsade ner sina kläder eftersom de inte hanterade de falska bröderna så som de borde. Och det ledde till församlingens död.

Därför gör Judas distinktioner. Vår barmhärtighet tar sig olika uttryck beroende på hur stort intryck olika personer tagit av de som skadar församlingen. Det finns de som ska hanteras mjukt, och de som ska hanteras fast och de som ska hanteras med fruktan – grekiskans *fobi* –

eftersom deras inflytande kan orsaka församlingens undergång. I andra sammanhang, till exempel i Romarbrevet 16:17 säger Paulus att församlingen inte alls ska ha med dem att göra.

Hur är det barmhärtigt? Att ställa någon utanför är den mest kraftfulla varning en församling kan göra, att omvända sig, att vända sig bort från sin synd och vända sig till Kristus innan det är för sent. Det är också det mest barmhärtiga en församling kan göra eftersom omvändelse är alldeles nödvändigt eftersom den här personen kommer att gå under om han eller hon inte omvänder sig. Att sluta tala om omvändelse eller att tona ner vikten av omvändelse vore det mest kärlekslösa vi kan göra mot någon – att låta den personen fortsätta göra våld på sig själv och riskera att sluta i helvetet medan vi säger att allt är väl. För kom ihåg, det är ju precis det här som är Judas övergripande poäng genom hela brevet: det här är frågor som handlar om liv eller död. Både för oss som individer och för oss som församling.

AVSLUTNING

Ja, vänner, vi får konstatera än en gång att det är ett strävt brev vi håller på att gå igenom. Men det är Guds ord och därför är det till vår uppbyggelse och vägledning och glädje. Även om det är jobbigt för oss är det fortfarande värdefullt att få framställt hur Gud ser på synden till exempel och hur viktigt det är för oss som församling att kämpa mot synden. Men när vi kämpar gör vi det framförallt genom att bygga upp oss själva, genom att upptäcka mer av rikedomerna i glädjen i Gud och den oerhörda tröst det är att få leva dag för dag i totalt beroende av honom. Därför att i oss själva är vi svaga och ömkliga. I oss själva har vi inget att berömma oss av. Men genom tron på Kristus får vi del av den barmhärtighet som går bortom allt förstånd.

Och om det finns någon här idag som fortfarande inte vet vilken barmhärtighet jag talar om; om du fortfarande inte förstått hur man kan vara glad i Gud eller hur man kan finna tröst genom Kristi återkomst så vill jag dels säga att du har missat en grundläggande del av vad hela livet handlar om. Och jag vill verkligen uppmana dig att söka honom av hela ditt hjärta. Kom och tala med mig eller någon annan i församlingen efteråt så ska vi göra vad vi kan för att hjälpa dig att hitta hem.